

Stanisław Marian Konieczny

1919-1969

Absolwent Szkoły Morskiej w Southampton z 1943 roku; chłopiec okrętowy, harcerz, zawiszak, uczestnik II wojny światowej na morzach, oficer pokładowy, zginął w katastrofie statku.

Urodził się 8 maja 1919 r. w Kaliszu (rodzice Władysław i Stanisława z d. Gaworkiewicz). Jako 18-latek, w 1937 r., zameldował się w Gdyni i został chłopcem mesowym na szkunerze „Zawisza Czarny”.

„Rola, jaką tak wybitnie spełniał «Zawisza», była nieoceniona. Rzesze młodych żeglarzy z całej Polski zapoznawał z morzem, hartował, umożliwiał im zobaczenie innych krajów i ich mieszkańców. Wielu z «Zawiszków» obierało zawód marynarza. Na przykład jeden z współuczestników mego pobytu na «Zawiszy» – Janusz Grodzicki, zdał egzamin eksternistyczny w Szkole Morskiej i podczas wojny pływał w Żegludze Polskiej jako oficer nawigacyjny. Ówczesny bosman «Zawiszy» Bohdan Kołodziej już po wojnie pływał ze mną jako starszy oficer na parowcu «Stella Maris» (dawny «Chorzów»). Ówczesny chłopiec mesowy Stanisław Konieczny pływał już po wojnie jako starszy oficer na Pacyfiku¹ – napisał Jan Starzycki (abs. WN z 1932).

W momencie wybuchu wojny Stanisław Konieczny był młodszym marynarzem na s/s „Wilno”. W lipcu 1940 r. u wybrzeży Portugalii śruba statku chwyciła stalową sieć tuńczykową. „Fale kręciły bezładnym statkiem po sieciach. Kilku marynarzy z mechanikami przykleiło się jolką do rufy, próbując

się zorientować, jak mocno stalówka oplątuje śrubę. Nurkował Janek Rolecki, Staszek Konieczny i Stefan Wyszkowski. [...] Lina wciśnięła się między kołnierz a śrubę. Bez nurka lub dokowania statku nikt nie zdoła uwolnić śruby ze stalówki². Udało się tego dokonać po kilku dniach pracy przy pomocy nurka i „Wilno” wróciło do swej służby w konwoju.

W czerwcu 1941 r. Stanisław Konieczny został starszym marynarzem na s/s „Kra-ków” – po czym otrzymał wezwanie do PSM w Southampton. Kurs Polski przy Department of Navigation University College w Southampton trwał 8,5 miesiąca. „Wykładano 13 przedmiotów. 29% wykładów odbywało się w języku angielskim, 71% – polskim. Każdy absolwent poddany był 29-godzinnej egzaminowi piśmiennemu i ustnemu³. 19 czerwca 1942 r. otrzymał nagrodę Szkoły za największą pilność⁴ oraz dyplom aspiranta porucznika żeglugi małej.

Został asystentem pokładowym na statkach spółki Alfred Falter Shipowner (przedwojennego Polskarobu) – parowcach „Kordecki” i „Zagłoba”, następnie III i II oficerem na m/s „Bug”.

Do kraju nie wrócił. Pracował w Independent Steamship Lines Ltd i 28 czerwca 1969 r. utonął na s/s „Defiance” koło San Nicolas, Peru⁵.

Źródła: *Kadry morskie Rzeczypospolitej*, tom I, pod red. Jana Kazimierza Sawickiego, wyd. II, Gdynia 2000; Wadim Konstanty Taniewski-Elliott, *Spis personelu zatrudnionego na statkach Polskiej Marynarki Handlowej w latach 1939-1945*, Gdańsk 1981; Jan Kazimierz Sawicki, *Podróże polskich statków 1939-1945*, Gdynia 1989; Jan Kazimierz Sawicki, *Bezbronne konwoje*, Gdynia 1993; *Ku chwale bandery*, Warszawa 1992; londyńskie „Okólniki”; „Znów Razem. Pismo wydawane przez uczniów polskiej Szkoły Morskiej w Southampton”.

1 Jan Starzycki, *Od marynarza do kapitana*, [w:] *Ku chwale bandery*, Warszawa 1992, s. 339.

2 Jan Kazimierz Sawicki, *Bezbronne konwoje*, Gdynia 1993, s. 38.

3 „Znów Razem. Pismo wydawane przez uczniów polskiej Szkoły Morskiej w Southampton” 1942, nr 14, s. 22 (185 przy liczeniu stron ciągłym).

4 Za: ibidem.

5 „Okólnik” 1970, nr 120, s. 32.